

Arrest

nr. 190 112 van 27 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 25 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 maart 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 juli 2011 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 19 oktober 2011 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag ontvankelijk te verklaren.

Op 4 maart 2014 beslist de gemachtigde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond is.

Het betreft de bestreden beslissing, die de verzoekers ter kennis werd gebracht op 26 maart 2014 en die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.07.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*N., S. (RR: ...)
Geboren te M. op (...)1965
+ zoon:
N., M. (RR: ...)
Geboren te V. op (...)1990
Nationaliteit: Servië
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 19.10.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor N., S.. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 28.02.2014 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

*1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).*

Gezien de asielprocedure van betrokkenen nog lopende is of er nog geen bijlage 13qq afgeleverd werd na het afsluiten van de asielprocedure, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkenen werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure.

Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene terug in het Wachtregister in te schrijven.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel opleveren.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar een verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang, komt het de verzoekers dan ook toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring hebben (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De Raad wijst er op dat in de beschikking van 28 maart 2017 aan de beide partijen de volgende vraag werd gesteld:

“Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging.”

De verzoekers hebben op deze vraag niet schriftelijk gereageerd. De verweerder heeft op 10 april 2017 een aantal stukken overgemaakt, waaronder voor beide verzoekers een afschrift uit het rijksregister, waaruit blijkt dat aan de beide verzoekers op 20 januari 2016 een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet alsook een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en waaruit tevens blijkt dat er sinds februari 2016 geen verdere gegevens van de verzoekers meer bekend zijn.

Ter terechtzitting werd nogmaals aan de advocaat die voor de verzoekers verschijnt, gevraagd of de verzoekers zich momenteel nog in België bevinden. Hierbij werd geduid dat deze vraag betrekking heeft op het actueel belang bij de onderhavige vordering aangezien de thans bestreden beslissing een weigeringsbeslissing inzake een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter vreemdelingenwet betreft. Een dergelijke verblijfsmachtiging kan enkel worden verleend indien de betrokkene nog in België verblijft. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet is op dit punt duidelijk.

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt immers uitdrukkelijk:

“(…) De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. (...)”

Uit de bewoordingen van bovenstaande wetsbepaling blijkt duidelijk dat enkel een vreemdeling die in België verblijft een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan indienen.

Ter terechtzitting wordt dan ook benadrukt dat de Raad, die ambtshalve het belang bij het voorliggende beroep dient te onderzoeken, kennis moet hebben omtrent de vraag of de verzoekers actueel al dan niet nog in België verblijven. De bestreden beslissing dateert reeds van 25 april 2014 en sinds februari 2016 zijn er van de verzoekers geen gegevens meer bekend. De advocaat van de verzoekers wordt er op gewezen dat deze, indien zij actueel niet meer in België verblijven, geen voordeel meer kunnen halen uit een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing omdat er sowieso niet langer een verblijfsmachtiging kan worden toegekend nu zij als niet langer in België verblijvende vreemdelingen niet meer onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vallen. De advocaat van de verzoekers wordt tevens gewezen op haar medewerkingsplicht op dit punt.

De advocaat van de verzoekers stelt dat zij geen aanduiding heeft dat verzoekers zijn vertrokken uit België en dat zij, voor zover zij weet, nog in België verblijven. Na contactname met de *dominus litis* maakt deze laatste tijdens de terechtzitting een faxbericht over aan de griffie van de Raad, hetwelk vervolgens door de advocaat van de verzoekers wordt neergelegd. Het faxbericht stelt dat een kopie wordt neergelegd van de geactualiseerde medische stukken van de verzoekers. De advocaat stelt dat er één stuk bij is dat dateert van 17 februari 2016, dus van na de laatste aanduiding in het rijksregister van 10 februari 2016.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat aan het faxbericht dat werd verzonden op 24 april 2017 en dat stelt dat het de geactualiseerde medische stukken van de verzoekers bevat, slechts twee medische stukken worden toegevoegd, met name de attesten van 6 juli 2015 en 17 februari 2016, beide op naam van de eerste verzoekster. De Raad kan uit deze stukken dan ook niet afleiden dat de verzoekers actueel, dit is op de datum van de terechtzitting, nog in België verblijven. Meer nog, uit het feit dat het faxbericht zelf aangeeft de geactualiseerde medische stukken bij te brengen terwijl het meeste recente van de bijgevoegde medisch attesten op die datum reeds dateert van veertien maanden terug, rijzen des te meer vragen omtrent het actuele verblijf van de verzoekers in België.

Er dient dan ook te worden gewezen op het bepaalde in artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit):

“§ 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Uit de gegevens van het rijksregister en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verblijfstitel van de verzoekers (attest van immatriculatie) slechts een precair verblijf betrof dat was verbonden enerzijds aan de asielprocedure en anderzijds aan de ontvankelijk verklaarde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt verder dat deze beide procedures reeds werden afgesloten toen jegens de beide verzoekers op 20 januari 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de (precaire) verblijfstitel van de verzoekers op het moment van de terechtzitting reeds ruim meer dan drie maanden was verstreken, zodat de verzoekers in toepassing van artikel 39, §7 van het vreemdelingenbesluit worden verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Door het neerleggen van stukken waarvan het laatste dateert van 17 februari 2016 wordt het vermoeden van voormeld artikel 39, § 7 niet ontkracht, zodat de verzoekers vermoed worden het land te hebben verlaten.

Nu moet worden aangenomen dat de verzoekers zich niet langer op het Belgisch grondgebied bevinden, is een afgifte van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in België *in casu* niet meer mogelijk. Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan de verzoekers in de gegeven omstandigheden dan ook geen voordeel meer opleveren (RvS 13 augustus 2002, nr. 109.731).

De Raad beklemtoont tot slot nogmaals dat het procesbelang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, zoals voorzien in artikel 39/56 van de vreemdelingenwet, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en dit belang moet worden behouden tot aan de uitspraak. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen.

Haar houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe ook zijzelf als procespartij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is zij verplicht haar medewerking aan de rechter te verlenen wanneer zij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

Gelet op het verzuim van de verzoekers om te antwoorden op de duidelijke vraag naar het *actuele* verblijf in België, vraag die zowel in de beschikking van 28 maart 2017 als ter terechtzitting van 24 april 2017 werd gesteld, en door meerdere malen onvoldoende klaarheid te scheppen inzake hun actuele verblijfssituatie (anno 2017) en door aldus de rechter hun medewerking te onthouden, dient te worden vastgesteld dat *in casu* geen blijk wordt gegeven van een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor en belang bij het voorliggende beroep (cf. RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302). De verzoekers moet de gevolgen van dit gebrek aan medewerking met de rechter dragen en het vertoonde gebrek aan belangstelling voor het beroep kan niet worden goedge maakt louter door het feit dat een advocaat ter terechtzitting verschijnt (cf. RvS 11 mei 2009, nr. 193.182). De advocaat van de verzoekers heeft ter terechtzitting overigens geen elementen aangebracht waaruit kan blijken dat de verzoekers nog een actueel belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang. Het beroep wordt bijgevolg verworpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. DE GROOTE